

'HET SCHEEP(S)JOURNAAL'

Officieel orgaan van de werkgroep
Genealogie van de familie Scheepbouwer.

In dit nummer:

- | | |
|----------------------------|-----------|
| 1. Van de redactie | pagina 2 |
| 2. Vraag en Antwoord | pagina 3 |
| 3. De oudste en de jongste | pagina 4 |
| 4. Verjaardagen | pagina 4 |
| 5. Familie historie | pagina 5 |
| 6. Familie(s) verhalen | pagina 7 |
| 7. In memoriam | pagina 10 |
| 8. Uit de pers | pagina 10 |
| 9. Tenslotte | pagina 11 |

Jaargang 6 - nummer 1

mei 2004



1. Van de redactie.

Er zijn momenten geweest in de afgelopen maanden, dat ik dacht: ik stop er mee! Niet met mijn genealogiehobby op zich, maar wel met het maken en rondsturen van een periodiek en alles wat daar mee samenhangt. Dus ook met het onderhouden van een bestand aan donateurs.

Mijn idee was: ik maak de financiële balans op, kijk hoeveel actieve donateurs er nog zijn en verdeel het positieve saldo over hen.

Deze gedachten werden gevoed door de oorverdovende stilte die volgde op het laatste (december)nummer uit 2003 van het Scheep(s)journaal. Helemaal niets hoorde ik op al mijn vragen, suggesties en verzoeken om bijdragen. En om nou alleen zo'n blad te maken als een soort uiting van persoonlijke ijdelheid, dat gaat me nu net iets te ver!

We zijn destijds gestart met het blad en de vereniging van donateurs, omdat we het idee hadden - en dat werd in het begin ook bevestigd door verschillende reacties van familieleden - dat er een brede belangstelling bestond naar de oorsprong en het wezen van de familie Scheepbouwer in Nederland.

We hadden de indruk, dat onze naspeuringen in de verschillende archieven ook voor anderen van belang waren en interesse wekten.

Ook de daarna georganiseerde twee familiebijeenkomsten kenden naar ons gevoel een behoorlijke deelname van betrokken Scheepbouwers.

Maar het lijkt er - met name na mijn afwezigheid in 2002 - op dat de belangstelling sterk tanende is. Het aantal donateurs is aanzienlijk teruggelopen en ondanks herhaaldelijke verzoeken om participatie aan de inhoud van ons journaal wordt nauwelijks - en zoals gezegd - na december 2003 helemaal niet meer gereageerd.

Wellicht beantwoordt het journaal ook volstrekt niet aan wat de ontvangers er van verwachten, maar ook dat horen we niet. Onder die omstandigheden vergaat de samensteller zo langzamerhand alle zin om verder te gaan en wordt het maken van een nieuw journaal steeds meer een last in plaats van een lust.

En net op het moment dat ik zover was dat ik een definitieve beslissing zou nemen, ontmoet ik dan een aangetrouwd lid van de familie (wiens echtgenote vorig jaar is overleden), die ongerust vraagt of hij nog wel tot de kring van geadresseerden behoort, omdat hij al zo lang niets meer heeft gehoord.

En dan denk ik: er zijn klaarblijkelijk toch nog wel familieleden, die naar een volgend journaal uitkijken en de ontvangst wel op prijs stellen. Voor hen is dit nummer daarom gemaakt.

Het is wat mij betreft echter de laatste keer als dit nummer vervolgens ook niet

tenminste een aantal reacties oplevert. Al was het maar om de samensteller het gevoel te geven dat hij met iets zinnigs bezig is en daar vooral mee door moet gaan.

Om jullie ongetwijfeld nu vele bijdragen in het volgende nummer te kunnen verwerken, ontvang ik ze graag uiterlijk **31 augustus a.s.!**

Ik kijk er met veel spanning naar uit. Laat mij niet in de steek. In het onverhoopte geval dat er niets verandert, dan kunnen de donateurs alsnog binnenkort een restitutie op hun girorekening verwachten!

2. Vraag en antwoord.

Ik ontving geen enkele reactie op de vragen uit het vorige nummer.

Daarom herhaal ik dat stuk hier maar integraal en hoop deze keer dan wel op een of meerdere reacties.

Alweer enige tijd geleden vond ik op Internet het volgende bedrijfsadres:

Magna Chemicals International
M. Scheepbouwer
P.O.Box 941
Rotterdam.

Ondanks diverse pogingen daartoe, ben ik er nog niet achter wie deze M. Scheepbouwer is. Wie weet raad?
In het Centraal Archief van het Bureau voor Genealogie te Den Haag bevinden zich zeer veel krantenknipsels, gerangschikt op familienaam. Daarin trof ik o.a. een overlijdensbericht uit

1969, met de mededeling dat op 12 december van dat jaar was overleden:

Joke de Nie-Scheepbouwer.

In mijn gegevensbestand kan ik daar niets over terugvinden. Kent iemand meer achtergronden?

Tot slot nog een overlijden. In een ook op Internet gepubliceerde lijst van overleden personen in de periode 1997-1999 trof ik het overlijden aan van

Fred Scheepbouwer - 17 november 1999

Graag nadere bijzonderheden.

In 1991 was in Alblasterdam een verhuurbedrijf gevestigd van

Peter Scheepbouwer, grimeur/visagist

Dit bedrijf verhuurde o.m. Sint en Piet kostuums.

Telefonische navraag leerde, dat het bedrijf is verhuisd - er is/was toen een kapsalon gevestigd - maar verder weet ik niets. Wie weet meer?

3. De oudste en de jongste, geboorten.

Mij hebben ook in deze periode geen berichten bereikt, die tot verandering in het huidige klassement zouden hebben moeten leiden.

De oudste is derhalve nog steeds **Gerard** uit Zeewolde, die op 25 december j.l. **97** is geworden.

Ook van december, maar dan van 2002 is - voor zover mij bekend - de jongste telg van ons geslacht en wel **Ozzy**. Hij is op de 29^{ste} van die maand inmiddels 1 jaar geworden. Hij is de zoon van **Michel** en **Bianca** Scheepbouwer-Hoek uit Nieuwegein.

Of er na 29 december 2002 nog nieuwe Scheepbouwers het levenslicht hebben gezien en er dus toch wijziging in het klassement moet worden aangebracht, weet ik niet. Mocht dat zo zijn, dan hoor ik dat graag.

Van het echtpaar Frank en Cathelijne Dielen-Scheepbouwer uit Amersfoort, kregen wij bericht dat zij op 28 januari 2004 zijn verblijd met de geboorte van een dochter genaamd

DANIQUE ELLE TOOSKE

Wij wensen de ouders en de trotse grootouders Hans en Elly Scheepbouwer -de Vries uit Amersfoort van harte geluk en hopen op een lang en gelukkig leven voor de nieuwe baby.

4. Verjaardagen.

Calendar of Events				
M	D	W	D	V
30	31	1	2	3
6	7	8	9	10
13	14	15	16	17
20	21	22	23	24
27	28	29	30	1

Zoals bekend mag worden verondersteld, noem ik voor kinderen van t/m 5 en boven 80-jarigen elk jaar. Voor alle anderen alleen de kroonjaren (veelvoud van 5).

Van vrouwelijke Scheepbouwers (al dan niet gehuwd) vermeld ik, net als bij de mannen, slechts de voor naam.

Omdat de maand mei bij het verschijnen van dit nummer waarschijnlijk al grotendeels verstreken is, begin ik met

juni 2004

01	Eva	4 jaar
	Irene Gerrits	40 jaar
	Helena Alida	60 jaar
	Johanna Catharina	80 jaar
02	D. W. van Eijsden	83 jaar
15	Jansje	90 jaar
17	Neeltje	84 jaar
19	Willemina	84 jaar
21	Johanna	87 jaar
22	Geertruida	87 jaar
24	Everdina Jansen	65 jaar
25	Cornelia M.M.	60 jaar

juli 2004

01	Amalia Vicky A.	10 jaar
	Johannes v.d. Wulp	30 jaar
	Dirk Hendrik	87 jaar
02	Yvon	50 jaar
05	Pieter	90 jaar
07	Helena	82 jaar
11	Roel	15 jaar
14	Floris	5 jaar
16	Josephina Elisabeth	83 jaar
22	Adrianus Johannes	60 jaar
31	Doortje	20 jaar

augustus 2004

07	Arie	70 jaar
11	Albert Travis	30 jaar
13	Jacques	40 jaar
18	Geert Reginald	45 jaar
20	Hendrika	90 jaar
24	Marina	20 jaar
	Otmar H. Hoelen	86 jaar

30 Agnes M. Eldering 83 jaar

september 2004

06	Helen	40 jaar
07	Ronald C. Schoorl	50 jaar
	Wilhelmina J.v.d.Teen	50 jaar
	Willy	82 jaar
08	Dina Johanna	85 jaar
13	Hans A. Morks	70 jaar
18	Willem Pieter	45 jaar
	Elly de Vries	65 jaar
	Johan R. van Sprang	70 jaar
20	Maria van Trigt	60 jaar
21	Karen A.E. Span	20 jaar
24	Huibert	81 jaar
29	Arie	60 jaar

Voor de goede orde merk ik nog maar eens op, dat ik niet kan instaan voor de volledigheid en/of de juistheid, omdat mijn databank niet volledig up-to-date is.

Als ik daardoor ongewild personen in de bovenstaande lijst heb opgevoerd, die niet meer in leven zijn, dan betreur ik dat. Graag ontvang ik daarover een reactie (met vermelding van de betrokken gegevens), zodat de fout kan worden hersteld.

Zijn er personen niet opgenomen, die er wel in hadden behoren te staan, dan verneem ik dat ook graag.

Ook op dit verzoek heeft mij nooit enige reactie bereikt!

5. Familie historie.

Zoals ik in het vorige nummer al aangaf, ligt het in de bedoeling in de komende afleveringen van het journaal wat meer

aandacht aan de verschillende takken van de stamboom te schenken.

In vorige afleveringen is de Noord Hollandse tak al vrij uitvoerig aan de orde geweest. Het lijkt goed nu terug te keren tot de (Nederlandse) oorsprong: de Dordtse tak.

Ik maak daarbij dankbaar gebruik van een destijds aan mij door Joop Scheepbouwer uit Dordrecht ter beschikking gestelde uitdraai van zijn computeroverzicht, dat hij tezamen met Jaap Bouman samenstelde.

Uit dit overzicht blijkt, dat er minimaal 10 generaties Scheepbouwer in Dordrecht hebben gewoond resp. nog wonen. Daarbij moet niet worden uitgesloten, dat inmiddels door geboorte(n) binnen die 10^e generatie, er reeds een 11^e zich heeft aangediend. Daar kom ik dan graag de volgende keer nader op terug.

Generatie I.

Het behoeft geen betoog meer dat de eerste generatie wordt gevormd door **Jan Caspersz Schopbouwer**. Hij ging op 11 juni 1734 in ondertrouw en huwde op 18 juli 1734 te Dordrecht met Aelbertje Abrams(dr) de Clerq, die de weduwe was van Johannes Tijssen.

Deze Jan Caspersz kwam als jongman (dat wil zeggen ongehuwd) van uit Muhlheim aan de Roer in Dordrecht wonen.

Wellicht had Jan iets met het water en de binnenvaart te maken en was bijvoorbeeld schippersknecht. Hij vestigde zich in ieder geval in het schipperskwartier: de Riedijk en ging op

enig moment inwonen bij zijn toekomstige bruid.

Generatie II.

Uit het voornoemde huwelijk werd op 19 december 1736 te Dordrecht 1 kind geboren, t.w. **Kasper Scheepbouwer**. Deze trouwde op 27 oktober 1763 te Dordrecht met Johanna (Anna) Lugten, geboren 18 november 1744 te Dordrecht.

Bij zijn trouwen werd Kasper Scheepbouwer (ook wel Scheebouwer) geassisteerd door 'zijn goede bekende' Huybert van der Mande. Hij woonde op dat moment op de Boom, dat wil zeggen in de buurt van de Grootthoofdspoort.

Johanna woonde aan de Taankade en haar getuige was vader Jan Lugten. Kasper op zijn beurt was op 4 mei getuige bij het huwelijk van zijn zwager Jan Lugten, die met Hendrica Loore trouwde.

Kasper en Johanna bleven hun hele leven op de Boom wonen. Alle kinderen trouwden vanuit het ouderlijk huis. In 1826 woonde de weduwe van Kasper in het huis, samen met haar zoon Kasper, die waarschijnlijk een lichamelijke en/of geestelijke afwijking had. Hij was zijn hele leven niet in staat om te werken.

Hij werd later eerst verzorgd door zijn broer Arie, die na de dood van moeder Johanna Lugten in 1829 in het ouderlijk huis aan de Boom ging wonen.

Later verzorgde neef Frans Kasper, die bijna 80 jaar oud werd. Frans ging daartoe in het huis aan de Boom wonen. Het huis en Kasper waren blijkbaar

onlosmakelijk met elkaar verbonden. Het huis Boomstraat C 144 zou minstens 120 jaar in de familie blijven. Er woonden verschillende generaties.

Johanna zorgde met haar overlijden ongetwijfeld ongewild voor een vermelding in de Dordtse geschiedenis. Zij was de laatste persoon die in de Grote kerk begraven werd. Op 27 juni 1829 werd zij in graf F82 ter aarde besteld. Een paar dagen later werd de Algemene Begraafplaats aan de Dubbeldamseweg in gebruik genomen. In de Dordrechtse Courant van 25 juni 1829 werd het overlijden van Johanna gemeld.

Generatie III.

Uit het huwelijk van Kasper en Johanna worden 14 kinderen geboren, t.w.:

Jan of Johannes	15-02-1764
Mayke	25-12-1765
Albert	25-09-1767
Mayke	05-07-1769
Wijntje	21-12-1771
Aalbertie	22-01-1774
Johanna	25-10-1775
Arie	17-09-1777
Kresia (Christina)	18-09-1779
Kasper	02-05-1781
Huybert	12-02-1783
Kasper	17-04-1784
Jetse	12-01-1785
Evert	27-01-1786

Uit het feit, dat sommige namen twee keer voorkomen, kan worden afgeleid, dat niet alle kinderen de volwassen staat hebben bereikt.

Generatie IV.

Deze generatie wordt gevormd door de nakomelingen van de hierboven vermelde personen.

Niet van iedereen zijn op dit moment alle gegevens bekend. Volgende keer gaan we met deze generatie verder op basis van wat we op dit moment wel weten.

6. Familie(s) verhalen.

Aandachtige lezers van dit blad weten, dat het nog altijd in de bedoeling ligt om een familieboek samen te stellen. Daartoe heb ik al verschillende malen de lezers opgeroepen, om op een of twee A-4 tjes een korte levensgeschiedenis in te sturen.

Dat heeft - met 2 uitzonderingen - ook niet tot resultaat geleid. Wellicht dat schrijfangst of onbekendheid met wat ik nu precies bedoelde, mede oorzaak zijn van het uitblijven van reacties.

Als handreiking en tevens als herhaald verzoek om zelf ook zo'n beschrijving in te zenden, volgen hieronder de 2 ingezonden stukjes.

Willy Fillekers-Scheepbouwer geeft in haar bijdrage in het kort haar herinneringen weer aan haar vader, **Jacobus (Koo) Scheepbouwer**, geboren 27-09-1898 en overleden 1975.

'Koo begon als veertienjarige jongen zijn werkzaamheden bij de Rotterdamse Diergaarde.

De werkzaamheden bestonden voornamelijk uit onderhoud gebouwen en later ook regelmatig de reparatie van het hekwerk. Zo ontstond zijn interesse in smeedwerk. Toen daarom bij de Rotterdamse Droogdokmaatschappij personeel voor de smederij werd gevraagd, heeft hij daarop spontaan gereageerd.

Na het smeedproces doorlopen te hebben en inmiddels tot smidsbaas opgeklimmen te zijn, kwam de directie – zo rond 1951 - met het voorstel de grootste smeedpers van Europa in Rotterdam te plaatsen. Mijn vader droeg daarvoor de eindverantwoordelijkheid.

De opdrachten kwamen na successen in Nederland met het smeden van krukassen voor zeeschepen. Ook de opdracht van de FIAT-fabrieken in Italië, die een krukas bestelden van ongeveer 15 meter, met ruimte voor lagers voor zes cilindres, oogste veel waardering.

De in 1951 geplaatste smeedpers kon na een week continue verhitten zijn werk doen en vormde het werkstuk in diverse bochten. In de draaijerij volgde de afwerking en het resultaat werd per schip afgeleverd.

Als kind van Jacobus ben ik er trots op dat mijn vader, zonder HTS-opleiding kon wedijveren met de jonge generatie, die wel veel theoretiekennis bezat, maar niet op veel praktijkervaring kon bogen.

Privé heeft mijn vader een autoped gemaakt. Deze was onverwoestbaar maar niet te tillen, dus eigenlijk veel te zwaar voor een kind! Maar ik was er heel blij mee.

In 1975 overleed mijn vader. Ik kijk nog altijd met veel trots op hem terug.

En al werkte hij op een scheepswerf, hij was altijd als een echte 'Scheepbouwer' gekleed: colbert en hoed.. Daaraan kon je hem herkennen. Hij was eerlijk, statig en trouw.

De tweede bijdrage was, zoals blijkt, van mijn jongste zus. Zij schreef:

Ik ben Elly Scheepbouwer, geboren in Koog aan de Zaan, op 17 november 1942, als derde in ons gezin.

Dit gezin bestond uit vader Dirk (3-3-1897), moeder Margo (13-7-1913), oudste broer Otto (5-10-1937) en oudste zus Hanna (Johanna Suzanna 22-2-1939).

In 1946 ging ik naar de kleuterschool, die bij ons in de volksmond 't Kippedrift' genoemd werd. Ik kwam daar in de klas bij juf IJzelendoorn, een Amsterdamse, die voor haar tijd erg voorlijk was, want zij ging in die tijd met een man samen wonen, zonder dat ze getrouwd waren.

Wij hoorden onze moeders wel eens fluisteren dat ze 'hokte'. Als kind wist je natuurlijk niet waar ze het precies over hadden, maar het klonk wel spannend.

Na drie jaar op de kleuterschool te hebben doorgebracht (ik was immers een late leerling), ging vervolgens naar de openbare lagere school. We hadden er in ons dorp twee, die aan elkaar gebouwd waren: school A en school B. Otto zat op school B en leerde in die tijd al recht op schrijven, terwijl mijn zus en ik op school A zaten en nog steeds schuin schreven. Dat was dus in 1949.

In 1956 ging ik naar de ULO in het aangrenzende dorp Zaandijk. Daar deed ik de A kant, want algebra en meetkunde waren niet mijn favoriete vakken. Na het behalen van mijn ULO-diploma werd ik aspirant leerling verpleegster in het Centraal Ziekenhuis van Alkmaar.

Dat hield in dat je op een afdelingskeuken geplaatst werd en daar voor het uitdelen van eten en drinken e.d. moest zorgen en de patiënten eventueel moest helpen bij het eten. Daarnaast hielpen we de verpleegsters bij het soppjen van de afdeling.

's Avonds kregen we dan les in de verschillende vakken. Ik verdiende daar toen fl. 52,- per maand mee, met kost en inwoning en bewassing!

In 1960 ben ik officieel als leerling verpleegster in dienst getreden van het gemeente Ziekenhuis in Zaandam. Dat was 5 minuten van ons huis vandaan. Eerst heb ik daar niettemin intern gewoond, maar later

ben ik weer thuis gaan wonen. Net voor mijn eindexamen werd op 22 februari 1964 mijn zoon Ronald geboren.

Na mijn eindexamen voor verpleegster en m'n Ooievaartje, ben ik de opleiding tot operatiezuster gaan volgen. Daarna volgde nog de opleiding tot narcose-zuster. Als zodanig heb ik gewerkt tot 1979.

Na het behalen van mijn kaderopleiding, werd ik hoofd van de operatiekamer in het Johannes Ziekenhuis te Zaandam, dat met het Juliana Ziekenhuis (het voormalige gemeente Ziekenhuis) een fusie was aangegaan

Men was toen overigens ook al druk doende met het bouwen van een nieuw ziekenhuis, dat in 1985 werd geopend. Daar werd ik hoofd van de operatiekamer, hoofd van de anesthesie en de poliklinische O.K.

Het complex bestond uit 6 O.K.'s, een recovery-afdeling, een patiënten-ontvangst en op de poliklinische afdeling hadden we nog eens 3 O.K.'s. In 1986 begon ik aan een post-HBO opleiding voor hoofden van O.K.'s. Toen ik in 1988 op mijn kantoor bezig was met m'n scriptie voor die opleiding, brak er brand uit op de operatieafdeling. Een ramp!

We hebben een week niet kunnen opereren, maar vervolgens konden we door veel schuiven in eigen huis op de

poliklinische O.K.'s weer alle operaties doen. Na ruim twee maanden van herstelwerkzaamheden eindelijk weer naar de grote O.K.-afdeling op de eerste verdieping.

Ik had gedacht tot mijn pensioen op de O.K. te kunnen blijven, maar anderen dachten daar anders over en zo gebeurde het, dat ik per 1 januari 1997 intakeverpleegkundige werd. Een nieuwe functie in ons ziekenhuis, zodat ik daar - uiteraard met hulp van anderen - zelf vorm aan kon geven. Eerst werkte ik samen met de twee medisch maatschappelijk werksters, want hun eigenlijke baan als m.w.er was ook geschrapt. Maar al snel ging één collega met pensioen en koos de andere elders weer voor een baan in het maatschappelijk werk.

Hierdoor kreeg ik een nieuwe collega, die een verpleegkundige opleiding had en zelfs in de thuiszorg werkzaam was geweest. Dat kwam zeer goed van pas.

Ik heb deze functie uitgeoefend tot eind, waarna ik op 2 november van dat jaar - een jaar vervroegd - met pensioen ben gegaan. Overigens bleef ik nog wel aan het ziekenhuis verbonden, doordat ik nog voorzitter was van de personeelsvereniging en men mij ook al had gevraagd zitting te nemen in de Historische commissie van de Zaanse Ziekenhuizen.

Inmiddels geniet ik al weer geruime tijd van een naar mijn oordeel wel verdiend pensioen.

Dit zijn twee voorbeelden van persoonlijke herinneringen en/of een relaas over de eigen geschiedenis, die wat meer diepte geven aan een simpele opsomming van geboorte-, huwelijks- en overlijdensdata. Op zo'n wijze komt er wat 'vlees op de botten van de geschiedenis'.

Voelt U zich geïnspireerd, aarzel dan niet, maar klim in de pen!

7.



Mij hebben de afgelopen maanden geen berichten van overlijden van familieleden bereikt.

Is er niettemin tussen december 2003 en mei 2004 toch iemand overleden, dan hoor ik dat graag. In het volgende nummer (**als dat er nog komt!**) zal er dan alsnog melding van worden gemaakt.

8. Uit de pers.

Toen ik vorige maand in onze plaatselijke boekwinkel het aprilnummer van het feministisch maandblad 'OPZIJ' bestelde, had ik het gevoel dat de verkoopster mij wat meewarig aankeek met zo'n blik van: 'daar heb je weer zo'n oude man'.

Ik begreep daar in eerste instantie niets van, want ik kocht het blad vanuit genealogische motieven. Immers er stond een groot interview in met Ad Scheepbouwer van KPN. En daar was ik in geïnteresseerd.

Toen ik echter thuis kwam en het blad uit de verpakking haalde werd mij alles opeens duidelijk. In grote letters werd een heel ander artikel aangekondigd, t.w. 'Seks, ook na jaren nog spannend?'.

Ik verzeker U dat ik volledig onwetend was en ik heb het artikel zelfs nu nog niet gelezen. Het idee alleen al!

Nee, het ging mij om Ad en datgene wat hij in dat interview over met name de Nederlandse vrouw(en) debiteerde. De omslagtekst was voor hen niet veel belovend: 'Nederlandse vrouwen totaal niet ambitieus'.

Zo, dat was alvast maar gezegd.

In de intro op het artikel zelf ging het nog even door: 'Nederlandse vrouwen bereiken de top niet, omdat ze niet ambitieus zijn. En als een van zijn vrouwelijke werknemers het daar niet mee eens is, moet ze hem maar mailen. Dan nodigt hij haar uit voor een gesprek'.

In het artikel zelf wordt Ad door Cisca Dresselhuys langs de Feministische Meetlat gelegd.

Ik ga uiteraard hier niet het hele artikel van vier volle pagina's herhalen, maar de conclusie wil ik U niet onthouden. Ad scoorde tussen 10+ en 10- precies een 0. Derhalve werd hij door Cisca beschouwd als een neutrale, doorsnee man en vader.

Overigens, zijn carrière in het bedrijfsleven kan toch moeilijk als doorsnee worden gekenschetst. In het artikel wordt duidelijk hoe die zich heeft ontwikkeld tot aan het punt waarop hij zich nu bevindt. Daarnaast is er naast de zakelijke ook ruim aandacht voor de persoonlijke aspecten in zijn leven.

Alles bij elkaar een zeer lezenswaardig artikel over een lid van onze familie die - als hij op 22 juli a.s., wanneer hij 60 jaar is geworden en eens even op zijn leven tot dan toe terugkijkt -, best trots en tevreden mag zijn.

En wij een klein beetje met hem!

9. Tenslotte.

Helemaal tot slot nog een keer de verschillende mogelijkheden om de ongetwijfeld vele inzendingen aan de redactie te doen toekomen:

Postadres : Crocusstraat 43
2241 VX
Wassenaar

Bellen (vast) : 070-5112963

Bellen (mobiel) : 06-42388681

Fax : 070-5146549

E-mail : hoesch@wxs.nl

PRETTIGE ZOMERDAGEN !